

عنوان مقاله:

آموزش خوشنویسی، به مثابه نسخه کامل آموزش سنتی هنر

محل انتشار:

مجله هنرهای زیبا: هنرهای تجسمی، دوره 20، شماره 2 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

احد روان جو - استادیار دانشکده هنر، دانشگاه شهید چمران اهواز، شاخه ی شوشتر، شوشتر، ایران.

خلاصه مقاله:

از نظام آموزش های سنتی در زمینه ی هنرهای تجسمی در دوره ی پیشامدرن آگاهی چندانی در دست نیست. آموزش خوشنویسی، را می توان از جمله آموزش های سنتی هنر دانست که آیین ها و متون آموزشی آن تقریباً دست نخورده باقی مانده است. آموزش آن به شیوه ی استاد شاگردی صورت می گیرد. با مشق های گوناگون و راهنمایی های بی جایگزین استاد همراه می شود. سعی نگارنده در این نوشتار، تشریح آموزش خوشنویسی به مثابه ی نسخه ای کامل از آموزش سنتی هنر (تجسمی) است. پرسش بنیادین این مقاله، چگونگی شکل گیری آموزش سنتی هنر در حیطه ی هنرهای تجسمی و در قالب های مرسوم امروزی در دیپارتمان های آموزشی هنر تواند بود. شیوه ی آموزش خوشنویسی می تواند در این زمینه، راه گشا باشد. در آموزش خوشنویسی هر کدام از مشق های نظری، قلمی و خیالی، شکلی از نیازهای آموزشی شاگرد را مرتفع می سازد، واژه ی مشق که بر تجربه کردن دلالت دارد، مقام سیر و سلوک شاگرد را نیز به یاد می آورد، و نیز به منزله ی زیربنای تجربی شیوه ی سنتی آموزش برای وصول به هنرخوشنویسی و نیکونویسی به شمار می آید. از آن جا که هنر خوشنویسی وجهی مقدس و معنوی دارد، خوشنویس باید نسبت به کسب ملکات نفسانی همت گمارد تا در خط او آینه وار انعکاس یابد. از این لحاظ استادان خوشنویسرساله هایی را برای آموزش هنرجویان به فراخور حال آماده کرده اند که «آداب الخط یا آداب المشق» نامیده می شوند.

کلمات کلیدی:

خوشنویسی، استاد، شاگرد، آداب المشق، مشق، اجازه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1775570>

